

ערב טוב

בבצר ממני להגיע לערב ההשקה המרגש של ספר שיריה של יונה תור, "אותות נרקמים", אך צרפתי כאן כמה מילים בעקבות הקריאה בספר.

מעל הכל ניכר בספר שתור מבקשת אחר נקודת נביעה, נקודת התחדשות - "עודני דוחפת קירות/ כְּדִי לְמַצֵּא מְקוֹם בְּזִמְן/ לְנִבְיָעָה". ובשיר נוסף, "לידה", היא תשוב לאותה נקודת ראשית: "ראשית חמקמקה./ נקדת תמצית, יקום ומלואו/ סביבה אותיות ומלים/ כענני געגוע".

וכמה מתאימים הדברים ליום הזה, יום אחרי שקראנו בתורה את פרשת החודש שהיא נקודת ההתחדשות לכל השנה כולה. ולא רק ליום הזה אלא לתקופה הזאת – לניסן המגיע אל פתחנו השבוע ואנו כבר יכולים לברך את ברכות האילנות, שברא בו בריות טובות ואילנות טובים להנות בהם בני אדם.

וכדי להגיע לנקודת הנביעה היא שבה ומבקשת להפתח אל המופתי, אל החידתי, אל הפלא:

שְׁמוֹט יֵדִיךְ מִן הַמֶּכֶר,

הִיָּה הַדוֹם.

... וְקִשְׁתֶּהֵיָּה,

הַקֶּשֶׁב הַיֵּטֵב

תֵּן לְקִרְיָאָה לְנִסּוֹק שְׁמַיִם

לְבֵא בָךְ.

אך כמו כל שירה טובה, היא אינה רק שירה אישית – שכן האני משיק ונוגע בה בחריגה שלו מעצמו, באנחנו. ויונה תור מדברת בשם הקולקטיב ויכולה לו: "אמר למלאך: אל תכֶּה!/הִכִּינוּ דִי./ לא עוד לשֶׁחַח/ כָּל שֶׁהֵטֵבֵע בָּנוּ/ בְּשִׁפָּה הַעֲלִינָה וּבִדְעַת/ לְזָכֵר". כמו כל יהודי בארץ אבותיו היא אומרת וצועקת כפי המלאך – הרף ירך, הוכינו די.

אני מברך את יונה שהקובץ הזה יהיה רק ההתחלה. ושיביא עמו ברכה רבה של יצירה ועמידה נוכח פלא המילים המגיעות אל הלב. אצ"ג כתב כי כל שיר אמיתי הוא נס. אם כן, ברכתני שהנס הזה ימשיך להתגלות בך ובכתיבתך וביצירתך שתלך ותתעצם.

חג פסח כשר ושמח

אלחנן ניר